

การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสรุปความวิชาภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดดาวคะนอง โดยใช้วิธีการสอนแบบ KWL กับวิธีการสอนแบบปกติ

พระจักรพัทธ์ หิรัญคำ

อีเมล: jakkapat71133@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบ KWL กับวิธีการสอนแบบปกติ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสรุปของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับวิธีการสอนแบบ KWL ก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติก่อนเรียนและหลังเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 2 ห้องละ 15 คน รวมจำนวน 30 คนจากทั้งหมด 5 ห้อง ซึ่งเป็นนักเรียนที่ได้มาโดยวิธีสุ่มแบบง่าย โดยการจับสลากสุ่มห้องตัวอย่างเข้าร่วมในการวิจัย นักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีระดับความสามารถในการเรียนใกล้เคียงกัน นักเรียนทั้ง 2 ห้องมีระดับความสามารถในการเรียนคละกันไป ทั้งเด็กเก่งปานกลาง และอ่อน ใช้เวลาในการทดลองรวมการทดลองก่อนเรียนและหลังเรียนทั้งหมด 10 คาบ การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติในการวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของกลุ่มที่สอนโดยวิธี KWL สูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยวิธี KWL ก่อนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ความสามารถการเขียนสรุปความ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ พบว่าความสามารถการเขียนสรุปความ ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ความสามารถการเขียนสรุปความ, วิธีการสอนแบบ KWL

A Comparative Study of Ability in Writing Thai Language Curriculum of secondary school grade 2 Wat Daokanong School Using the KWL teaching method with normal teaching methods

Prajakkapat Hirankame
E-mail: jakkapat71133@gmail.com

ABSTRACT

The purpose of this research is 1) to compare the ability to write conclusions of students in secondary school grade 2. Between groups using the KWL teaching method with normal teaching methods 2) to compare the ability to write a summary. Of students in secondary school grade 2 get the KWL teaching method before and after learning. 3) To compare the ability to write conclusions. Of students in secondary school grade 2 Taught by the normal method before and after learning

The samples used in this research were the students who were studying of secondary school grade2 in second Semester the academic year 2015. The sample are students who were studying of secondary school grade2 two classrooms 15 people of each total 30 people from 5 classrooms The students were selected by simple random sampling method. By random sampling, the sample room participates in the research. Students in the experimental and control groups have a similar level of learning both students have the same level of ability to study well, moderate and bad. Take the time trials, including trials before and after learning all 10 lessons. Statistical analysis of this research. Use the program. (Statistical Package Sciences / Personal Computer Plus) for data analysis and t-test statistics.

Keywords: The ability to write conclusions, The KWL teaching method

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเขียนสรุปความเป็นประเภทหนึ่งเป็นทักษะที่จะช่วยให้จดจำเรื่องราวหรือสาระสำคัญจากสิ่งที่ฟังหรือ อ่านได้ด้วยการถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งต้องอาศัยกระบวนการทางความคิด และความสามารถในการใช้ภาษา สอดคล้องกับ เฉลิมพล ฌ เชียงใหม่ (2547) อธิบายว่า การเขียนสรุปความ ผู้เขียนสรุปความจะต้องนำข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาแยกแยะ พิจารณาข้อความใดเป็นข้อมูลหลัก ข้อมูลใดเป็นข้อมูลรอง จากนั้นจึงจัดระบบเรียบเรียงเป็นคำพูดของผู้พูดเอง ดังนั้น ในการเขียนสรุปความ มิได้มุ่งหวังให้นักเรียนเขียนได้เพียงอย่างเดียวแต่สามารถพัฒนาทักษะกระบวนการเขียนสรุปความ และเน้นการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องอีกด้วย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อหาทางแก้ปัญหาการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดดาวคะนอง เนื่องจากพบว่านักเรียนมีการเขียนสรุปความที่ไม่ถูกต้องและไม่มีความสามารถในการเขียนสรุปความเท่าที่ควรโดยที่พบนั้น นักเรียนมักใช้วิธีตัดข้อความจากหนังสือหรือตำรามาเป็นท่อนๆ โดยนักเรียนจะพิจารณาข้อความใดสำคัญก่อน แล้วขีดเส้นใต้ จากนั้นจะลอกประโยคที่ขีดเส้นใต้มาเรียบเรียง ทำให้ผู้อ่านจะรู้สึกได้ทันทีว่าไม่ใช่การสรุปความที่ดี เพราะท่อนประโยคที่ตัดมาเรียงใหม่ มักไม่ค่อยผสมกลมกลืน กระโดด หัวงเกิน หรือเยิ่นเย้อเกิน และบางประโยคก็เป็นที่ใช้ถ้อยคำทางวิชาการมากจนเกินไป โดยนักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาของตนเอง นี่จึงเป็นปัญหาที่ผู้วิจัยสนใจในการแก้ปัญหาในครั้งนี้

แนวทางที่ผู้วิจัยสนใจเป็นการทดลองโดยใช้วิธีการสอนแบบ KWL เข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอนในเรื่องของการเขียนสรุปความ โดยการเปรียบเทียบระหว่างวิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนแบบ KWL นักเรียนจะมีความสามารถในการเขียนสรุปความมากขึ้นเพียงใด ซึ่งในวิธีการสอนแบบ KWL ที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดดาวคะนอง โดยใช้วิธีการสอนแบบ KWL เพื่อแก้ปัญหาการเขียนสรุปความของนักเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบ KWL เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับทักษะการคิดอย่างรู้ตัวว่าตนคิดอะไร มีวิธีคิดอย่างไร สามารถตรวจสอบความคิดของตนเองได้ และสามารถปรับเปลี่ยนกลวิธีการคิดของตนเองได้ โดยผู้เรียนจะได้รับการฝึกให้ตระหนักในกระบวนการทำความเข้าใจตนเอง มีการวางแผน ตั้งจุดมุ่งหมาย ตรวจสอบความเข้าใจของตน ซึ่งสอดคล้องกับ นพคุณ คุณาชีวะ (2558:121) กล่าวว่าเทคนิค KWL เป็นเทคนิคที่ใช้พัฒนาทักษะด้านการอ่าน ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความคิดของตนเองได้ ขณะเดียวกันก็สามารถปรับเปลี่ยนความคิดของตนเองจนเกิดเป็นความรู้ เพื่อตั้งมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการนำเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบ KWL มาใช้ทดลองเพื่อเปรียบเทียบการรูปแบบการสอนปกติในการเขียนสรุปความของนักเรียน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบ KWL กับวิธีการสอนแบบปกติ

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสรุปของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับวิธีการสอนแบบKWL ก่อนเรียนและหลังเรียน

3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติก่อนเรียนและหลังเรียน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มที่ได้รับวิธีการสอนแบบKWL สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับวิธีการสอนแบบปกติ

2. ความสามารถในการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับวิธีการสอนแบบKWL หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. ความสามารถในการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบปกติ สูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนวัดดาวคะนอง สำนักงานเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 30 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดดาวคะนอง ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 มี 2 ห้องเรียน จำนวน 30 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มแรกเป็นกลุ่มทดลองโดยใช้วิธีการสอนแบบKWL ส่วนที่สองเป็นกลุ่มควบคุมใช้วิธีการสอนแบบปกติ

กลุ่มทดลอง คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มที่ได้รับวิธีการสอนแบบ KWL

กลุ่มควบคุม คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

3. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนการเขียนสรุปความ ซึ่งแบ่งเป็น 2 วิธี ได้แก่

1. วิธีการสอนแบบ KWL

2. วิธีการสอนแบบปกติ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนสรุปความภาษาไทย

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ การเขียนสรุปความวิชาภาษาไทย โดยใช้เรื่องสั้น บทความ สารคดี ข่าว และนิทานเป็นสื่อ ที่มีเนื้อหาในเชิงให้ข้อคิดด้านคุณธรรมจริยธรรม และสร้างสรรค์ เหมาะสมกับวัย

5. ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ใช้เวลา ในการวิจัย สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง 4 สัปดาห์ รวม 12 ชั่วโมง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสรุปความได้อย่างถูกต้อง
2. ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการจัดการเรียนรู้ด้านการเขียนสรุปความ เพื่อให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพได้ดียิ่งขึ้น
3. นักเรียนสามารถนำเอาความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสรุปความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดดาวคะนอง โดยใช้วิธีการสอนแบบ KWL กับวิธีการสอนแบบปกติ ได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสรุปความภาษาไทยจำนวนโดยวิธีการสอนแบบ KWL จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง ในการสร้างผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนในการสร้างดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ขั้นที่ 2 ศึกษาเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ และวิธีการสอนแบบ KWL

ขั้นที่ 3 นำข้อมูลสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษามาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานทางด้านทฤษฎีและแนวคิด โดยผู้วิจัยได้เลือกหัวข้อที่จะนำมาสอนได้แก่ การเขียนสรุปความจากบทความ การเขียนสรุปความจากข่าว การเขียนสรุปความจากเรื่องสั้น การเขียนสรุปความจากนิทาน การเขียนสรุปความจากสารคดี โดยผ่านการพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหาในกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นที่ 4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสรุปความโดยวิธีการสอนแบบ KWL จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 10 คาบ

ขั้นที่ 5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจแก้ความถูกต้องด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา

ขั้นที่ 6 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงตามจุดประสงค์และเนื้อหา จากนั้นนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาหาคำตัดสินความสอดคล้อง IOC

ขั้นที่ 7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นนำผลความคิดของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง ผลการวิเคราะห์ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสรุปความ โดยวิธีการสอนแบบ KWL ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา

ขั้นที่ 9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปเป็นเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างแผนการสอนแบบปกติ

แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสรุปความโดยใช้วิธีการสอนแบบการสอนปกติมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ขั้นที่ 2 ศึกษาเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้และวิธีการสอนแบบปกติ

ขั้นที่ 3 นำข้อมูลสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษามาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานทางด้านทฤษฎีและแนวคิดมาเป็นแนวทางการจัดทำแผนการเรียนรู้เรื่องการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ขั้นที่ 4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสรุปความโดยวิธีสอนแบบปกติ จำนวน 5 แผน แผนละ 2 คาบ รวม 10 คาบ

ขั้นที่ 5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจแก้ไขความถูกต้องด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา

ขั้นที่ 6 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงตามจุดประสงค์และเนื้อหา จากนั้นนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาหาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC

ขั้นที่ 7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นนำผลความคิดของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง ผลการวิเคราะห์ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 แสดงว่าแผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา

ขั้นที่ 8 นำแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องไปเป็นเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างแบบทดสอบความสามารถการเขียนสรุปความ

แบบทดสอบความสามารถการเขียนสรุปความ ประกอบด้วยข้อความ หรือเนื้อหาเรื่องสั้นๆ มาสร้างเป็นแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสรุปความ ก่อนเรียนจำนวน 1 ชุด และหลังเรียนจำนวน 1 ชุด ทั้งนี้ได้ทำข้อสอบอัตนัยแบบคู่ขนาน โดยเกณฑ์การให้คะแนนแบบ Rubric Scores ตามเกณฑ์ที่ใช้ในการสอน ผู้วิจัยมีวิธีการสร้างแบบทดสอบความสามารถการเขียนสรุปความ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ขั้นที่ 2 ศึกษารูปแบบการเขียนสรุปความจากเอกสารและตำราเกี่ยวกับเทคนิคการเขียนสรุปความตามลำดับขั้นตอนจากหนังสือและเอกสารต่างๆ

ขั้นที่ 3 ศึกษาวิธีการสร้างข้อสอบแบบอัตนัยจากหนังสือการประเมินผลภาษาไทย

ขั้นที่ 4 เลือกข้อความ หรือบทความสั้นๆ ที่มีองค์ประกอบ ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไร มาสร้างเป็นแบบทดสอบความสามารถการเขียนสรุปความ ก่อนเรียน 1 ชุด จำนวน 5 ข้อ และหลังเรียน 1 ชุด จำนวน 5 ข้อ ทั้งนี้ได้ทำข้อสอบอัตนัยเป็นแบบคู่ขนาน โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบ (Rubric Scores)

ขั้นที่ 5 นำเกณฑ์การตรวจให้คะแนน (Rubric Scores) แบบทดสอบความสามารถการเขียนสรุปความที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจแก้ไขความถูกต้องของเนื้อหาและการใช้ภาษา และความสอดคล้องของเกณฑ์การให้คะแนนกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ขั้นที่ 6 นำเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนสรุปความที่แก้ไขแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญ ด้านการวัดผล และประเมินผล จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงของเกณฑ์การให้คะแนน ค่าดัชนีมีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องกันอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

ขั้นที่ 7 นำผลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของเกณฑ์การให้คะแนน (Rubric scores) สรุปความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 แสดงว่าเกณฑ์การให้คะแนน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ ถูกต้องสมบูรณ์

ขั้นที่ 8 นำแบบทดสอบความสามารถการเขียนสรุปความ ไปทดลองใช้ กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เคยเรียนเรื่องนี้แล้วจำนวน 5 คน คนละ 1 ข้อ หลังจากทดลองใช้ นำข้อสอบมาตรวจให้คะแนนโดยผู้วิจัยกับผู้เชี่ยวชาญอีก 2 ท่าน เพื่อตรวจสอบว่าเกณฑ์การให้คะแนน (Rubric scores) ที่สร้างขึ้นสามารถนำมาใช้ได้หรือไม่ โดยพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) พบว่า

1. ค่าสหสัมพันธ์ของผู้ประเมินคนที่ 1 กับผู้ประเมินคนที่ 2 เท่ากับ 0.721
2. ค่าสหสัมพันธ์ของผู้ประเมินคนที่ 1 กับผู้ประเมินคนที่ 3 เท่ากับ 0.739
3. ค่าสหสัมพันธ์ของผู้ประเมินคนที่ 2 กับผู้ประเมินคนที่ 3 เท่ากับ 0.889

แสดงว่าคะแนนที่ได้จากการตรวจของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญอีก 2 ท่าน มีความสัมพันธ์กันสูงมาก

ขั้นที่ 9 นำเกณฑ์ (Rubric scores) การให้คะแนนความสามารถการเขียนสรุปความไปใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง (Control group Pretest – Posttest design) ดังนั้น ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการเขียนสรุปความก่อนเรียนระหว่างนักเรียนกลุ่มที่สอนโดยวิธี KWL กับกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบปกติ

	N	\bar{X}	SD	df	t	Sig.
วิธีสอนแบบปกติ	15	16.93	3.305	28	1.584	.124
วิธีสอนโดยวิธี KWL	15	15.33	2.093			

P > 0.5

จากตารางที่ 3 พบว่า ความสามารถในการเขียนสรุปความ ก่อนเรียน กลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบปกติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.93 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.305 และกลุ่มที่สอนโดยวิธี KWL มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.093 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยทดสอบค่าที (t-test) แบบ Independent พบว่าค่า t = 1.584 sig = .124 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่านักเรียนกลุ่มที่สอนโดยวิธี KWL มีความสามารถในการเขียนสรุปความ แตกต่างกับนักเรียนกลุ่มที่สอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนความสามารถการเขียนสรุปความ ของนักเรียนกลุ่มการสอนโดยวิธี KWL ต่ำกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสรุปความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียน ของกลุ่มที่สอนโดยวิธี KWL

	N	\bar{X}	SD	df	t	Sig.
ก่อนเรียน	15	15.933	2.093	14	-3.708	.002**
หลังเรียน	15	19.00	2.619			

P > .05

จากตารางที่ 4 พบว่า ความสามารถในการเขียนสรุปความ ของนักเรียนกลุ่มที่สอนโดยวิธี KWL คะแนนก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.093 และคะแนนหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.619 เมื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที (t-test) แบบ Dependent พบว่าค่า t = -3.708 sig = .002 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนสรุปความ ระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธี KWL แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสามารถการเขียนสรุปความ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสรุปความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองที่สอนโดยวิธีการสอนแบบปกติ

	N	\bar{X}	SD	df	t	Sig.
ก่อนเรียน	15	16.93	3.305	14	-.251	.805
หลังเรียน	15	17.24	3.693			

P > .05

จากตาราง 5 พบว่า ความสามารถการเขียนสรุปความ ของนักเรียนกลุ่มที่สอนแบบปกติ คะแนนก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.93 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.305 และคะแนนหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.24 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.693 เมื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที (t-test) แบบ Dependent พบว่าค่า t = -.251 sig = .805 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่า ความสามารถการเขียนสรุปความ ระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสามารถการเขียนสรุปความ ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ตารางที่ 4 ผลการการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนระหว่างกลุ่มที่สอนโดยวิธีแบบ KWL กับกลุ่มที่สอนแบบ-ปกติ

	N	\bar{X}	SD	df	t	Sig.
วิธีสอนแบบปกติ	15	17.27	3.693	28	-1.483	.149
วิธีสอนแบบ KWL	15	19.00	2.619			

P > .05

จากตาราง 6 พบว่า ความสามารถการเขียนสรุปความ หลังเรียนกลุ่มที่สอนแบบ-ปกติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.27 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.693 และกลุ่มที่สอนโดยวิธี KWL มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.619 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยทดสอบค่าที (t-test) แบบ Independent พบว่าค่า t = -1.483 sig = .149 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่า ความสามารถการเขียนสรุปความ ของนักเรียนกลุ่มที่สอนโดยวิธี KWL มีความสามารถการเขียนสรุปความ สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่สอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสรุปความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่สอนโดยวิธี KWL กับกลุ่มที่สอนแบบปกติ พบว่า

1. ความสามารถในการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของกลุ่มที่สอนโดยวิธี KWL สูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยวิธี KWL ก่อนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ความสามารถในการเขียนสรุปความ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดดาวคะนอง กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ พบว่าความสามารถการเขียนสรุปความ ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาค้นคว้า การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสรุปความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดดาวคะนอง โดยใช้วิธีการสอนแบบ KWL กับวิธีการสอนแบบปกติ สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัย พบว่า การเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่สอนโดยวิธี KWL และกลุ่มที่สอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 คือความสามารถในการเขียนสรุปความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มที่ได้รับวิธีการสอนแบบ KWL สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับวิธีการสอนแบบปกติ ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1.1 การสอนเรื่องการเขียนสรุปความโดยวิธี KWL ในขั้นกิจกรรมเตรียมการอ่าน K (What we know) นักเรียนรู้อะไรบ้าง เป็นขั้นตอนที่ครูจะเป็นผู้ตั้งคำถามว่านักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับหัวเรื่องอย่างไรบ้างเพื่อเป็นการเตรียมความรู้ขั้นพื้นฐานของนักเรียนก่อนที่จะอ่านเพื่อเขียนสรุปความ ดังนั้นในขั้นตอนนี้ นักเรียนจะต้องระดมสมองเพื่อนำความรู้และประสบการณ์เดิมของตนเองมาใช้ แล้วนำข้อมูลเหล่านั้นมาบันทึกในช่อง K: นักเรียนรู้อะไรบ้างซึ่งเป็นประสบการณ์เดิมเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ดังแนวคิดของ ลิซิต กายูจนาภรณ์ (2548: 100) ในเรื่องจิตวิทยาการศึกษาที่ว่า ความรู้พื้นฐานก่อนเรียนเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องพิจารณาเป็นอันดับแรก ครูควรคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของนักเรียนก่อนที่จะเรียนบทเรียนใหม่ เพราะหากนักเรียนไม่มีความรู้พื้นฐานแล้ว การเรียนบทเรียนใหม่จะประสบความล้มเหลวและยังสอดคล้องกับทฤษฎีโครงสร้างความรู้และประสบการณ์เดิม (Schema Theory) โดยนักการศึกษาในกลุ่มนี้เชื่อว่า ความเข้าใจในการอ่านจะมีประสิทธิภาพสูงขึ้น จึงกล่าวได้ว่าการสอนโดยวิธี KWL ในขั้น K: นักเรียนรู้อะไรบ้าง นับเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการอ่าน การคิด เพื่อนำไปสู่การเขียนสรุปความได้ในที่สุด

1.2 การสอนเรื่องการเขียนสรุปความโดยวิธี KWL ในขั้นกิจกรรมระหว่างอ่าน W (What we want to know): นักเรียนต้องการรู้อะไร เป็นขั้นตอนที่ครูจะเป็นผู้ตั้งคำถามว่านักเรียนต้องการรู้ อะไรจากบทอ่าน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการอ่านแล้วบันทึกคำถามลงในช่อง W: นักเรียน ต้องการรู้อะไร ซึ่งการทำให้เด็กเกิดความกระตือรือร้นหรือเกิดแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญ เพราะใน ด้านจิตวิทยาการศึกษาเชื่อว่าพฤติกรรมต่างๆเกิดขึ้นเพราะมีแรงจูงใจ จิตรลดา คนยืน (2540: 12) ดังนั้น ถ้าต้องการให้นักเรียนเขียนสรุปความจากบทอ่าน ย่อมจำเป็นที่จะต้องให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะ อ่านก่อน โดยครูจำเป็นที่จะต้องเลือกสื่อที่มีความน่าสนใจและเหมาะกับการเรียนรู้ของนักเรียน ดังนั้น ในขั้น W: นักเรียนต้องการรู้อะไร เปิดโอกาสให้นักเรียนเป็นผู้ตั้งคำถามในสิ่งที่ตนอยากรู้ จึงเป็นการ กระตุ้นให้นักเรียนแสดงความรู้ และเป็นการสร้างแรงจูงใจในการอ่านเพื่อนำไปสู่การเขียนสรุปความ ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิจัยของพัชรินทร์ แจ่มจรรย์ (2547: 81) ที่พบว่า ในขั้น W: นักเรียนต้องการรู้ อะไร เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนแสดงความอยากรู้อยากเห็น โดยใช้วิธีตั้งคำถามที่นักเรียนอยากรู้ซึ่งเป็น จุดสำคัญที่กระตุ้นให้นักเรียนค้นหาคำตอบ ในขั้นตอนแรก นักเรียนจะตั้งคำถามร่วมกับครู ต่อไปจึงจะ ตั้งคำถามภายในกลุ่ม การตั้งคำถามของนักเรียนทำให้นักเรียนสามารถกำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่าน เพื่อค้นหาคำตอบในขั้นตอนต่อไป จะเห็นได้ว่าการสอนเรื่องการเขียนสรุปความ โดยวิธี KWL ในขั้น W: นักเรียนต้องการรู้ อะไร นั้นช่วยกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของนักเรียนอีกทั้งมุ่งส่งเสริมด้านการ อ่านและการคิด อันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนสรุปความ ดังนั้นจึงส่งผลให้นักเรียนสามารถ เขียนสรุปความได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 การสอนเรื่องการเขียนสรุปความโดยวิธี KWL ในขั้นกิจกรรมหลังการอ่าน L (What we have learned): นักเรียนได้เรียนรู้อะไร ผู้วิจัยพบว่า ขั้นตอนนี้ช่วยให้นักเรียนมีสมาธิจดจ่อกับบท อ่าน เพราะนักเรียนต้องเลือกบันทึกข้อมูลจากการอ่านอย่างถูกต้องโดยจดประเด็นที่สำคัญ และการบันทึก หลังการอ่านนี้ยังเป็นการทบทวนเนื้อหาได้ โดยนักเรียนไม่จำเป็นต้องย้อนกลับไปอ่านอีก ช่วยให้นักเรียน สามารถเขียนสรุปความได้ทันกำหนดระยะเวลา ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ ทิพสร มีปิ่น (2539: 72) ที่พบว่า การบันทึกสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้จากบทอ่าน ทำให้นักเรียนสามารถทบทวนแนวคิดสำคัญๆ ที่ได้รับจากบทอ่านได้ตลอดเวลา โดยไม่ต้องย้อนไปดูบทอ่านเดิม ทำให้ไม่เสียเวลา นอกจากนี้การตอบ คำถามในประเด็นต่างๆ ยังมีส่วนส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ควบคู่กันไปด้วย ซึ่งเป็นองค์ประกอบ สำคัญของการเขียนสรุปความ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุทัย ภิรมณ์ริน (2549: 163) ที่พบว่าการ ค้นหาคำตอบของคำถามที่ได้ตั้งไว้ แล้วบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการลงตารางในช่อง L: นักเรียนได้เรียนรู้ อะไร และตรวจสอบว่าคำถามใดที่ยังไม่ได้คำตอบแล้วหาคำตอบให้ครบ นักเรียนจะได้ฝึกทักษะการคิด วิเคราะห์เพื่อตอบคำถาม

จากเหตุผลต่างๆที่ได้นำเสนอไปข้างต้น จึงอาจกล่าวได้ว่าวิธี KWL ประกอบด้วยกระบวนการ ต่างๆ ที่ช่วยพัฒนาทักษะการเขียนสรุปความได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่นักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติไม่มีโอกาสได้แสดงความรู้และประสบการณ์เดิมมากนัก นักเรียนจึง นำความรู้และประสบการณ์เดิมมาใช้ในการตีความจากบทอ่านได้น้อย จึงทำให้เขียนสรุปความไม่ครบ

ประเด็นสำคัญ อีกทั้งนักเรียนยังมีอิสระในการคิดน้อยกว่า เพราะนักเรียนขาดแรงจูงใจในการอ่านและมีเป้าหมายในการอ่านไม่ชัดเจน นอกจากนี้นักเรียนไม่ได้บันทึกข้อมูลที่เป็นประเด็นสำคัญหรือรายละเอียดต่างๆที่พบในบทอ่าน ทำให้ขาดข้อมูลสำคัญในการนำไปเขียนสรุปความ จึงทำให้นักเรียนเขียนสรุปความได้ไม่ดีเท่าที่ควร ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนที่สอนโดยวิธี KWL มีความการเขียนสรุปความสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบปกติ

2. ความสามารถการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยวิธี KWL แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 2 คือ ความสามารถในการเขียนสรุปความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับวิธีการสอนแบบ KWL หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

2.1 ก่อนที่นักเรียนจะสามารถเขียนสรุปความได้นั้น นักเรียนจำเป็นที่จะต้องอ่านและคิดตลอดเวลาซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญและมีความซับซ้อน แต่วิธี KWL เป็นวิธีการที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการเขียนสรุปความได้ ขณะเดียวกันยังสามารถพัฒนาการอ่านและการคิดควบคู่กันไปด้วย และเป็นวิธีการที่มีการที่มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่ชัดเจน กล่าวคือ ชั้น K (What we know): นักเรียนรู้อะไร เป็นขั้นเตรียมความรู้ของนักเรียน นักเรียนจะช่วยกันระดมสมองเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ชั้น W (What we want to know): นักเรียนต้องการรู้อะไร เป็นขั้นที่นักเรียนตั้งคำถามว่านักเรียนต้องการรู้อะไรจากบทอ่าน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจที่จะอ่านและมีเป้าหมายในการอ่าน ชั้น L (What we have learned) นักเรียนได้เรียนรู้อะไร นักเรียนตอบคำถามจากการอ่าน โดยเขียนสิ่งที่รู้จากการอ่าน จากนั้นจึงนำไปสู่การเขียนสรุปความ (Summarizing) เป็นขั้นตอนสุดท้าย จะเห็นได้ว่าทุกขั้นตอนของ KWL มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนเขียนสรุปความได้ โดยมี KWL เป็นกรอบในการอ่าน การคิดและการเขียน ทำให้นักเรียนมีกระบวนการเรียนรู้ที่เป็นระบบและช่วยให้ครูลำดับการสอนได้ดีตลอดระยะเวลาของการสอน

2.2 เมื่อพิจารณาด้านเนื้อหาที่เป็นบทอ่านสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งมีบทอ่านหลากหลายประเภท ประเภทร้อยแก้ว ได้แก่ สารคดี เรื่องสั้น ข่าว บทความ นิทาน แต่ละประเภทก็มีภาษา และเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนสามารถกระตุ้นความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียนได้ ทำให้นักเรียนสามารถแสดงความคิดในการระดมสมองร่วมกับเพื่อนๆ ได้ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสงสัยใคร่รู้ เพื่อนำไปสู่การตั้งคำถามและการตอบคำถามด้วยตนเอง จนนำข้อมูลทั้งหมดมาเขียนสรุปความ ซึ่งสอดคล้องกับกระบวนการต่างๆของวิธี KWL

2.3 ขณะที่สอนผู้วิจัยได้ให้นักเรียนฝึกเขียนสรุปความจากบทอ่าน เรื่องสั้น ข่าว บทความ นิทาน สารคดี นักเรียนจึงค่อยๆเกิดการเรียนรู้และรู้สึกว่าการเขียนสรุปความไม่ยากจนเกิดไปสามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กัญญา ทิพย์ลาย (2545: 47) ที่พบว่า การฝึกให้นักเรียนเขียนสรุปความควรเริ่มจากเนื้อหาที่ง่ายก่อนที่จะฝึกเขียนสรุปความจากเรื่องที่ยากจึงจะทำให้นักเรียนเรียนรู้โดยไม่รู้สึกรำคาญ รวมทั้งครูได้ให้ความเป็นกันเองกับนักเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดง

ความคิดกันภายในกลุ่ม โดยมีครูเป็นผู้แนะนำและให้ความรู้เพิ่มเติมและในขั้นการตั้งคำถาม ครูจะเป็นผู้ตั้งคำถามให้นักเรียนก่อนจะช่วยให้เด็กเกิดแนวคิดในการตั้งคำถามได้ดีขึ้น สอดคล้องความเห็นของชาตรี สำราญ (2545: 11) ที่กล่าวว่า การตั้งคำถามของครูจะมีส่วนช่วยนำพาความคิดของนักเรียนได้ดีมาก ถ้าครูตั้งคำถามตรงประเด็นที่ต้องการให้นักเรียนตอบโดยวิธีการคิดอย่างไร ครูต้องใช้คำถามอย่างนั้น นอกจากนี้ขณะดำเนินการสอนให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมได้ตรงตามวัตถุประสงค์ ครูจะเสริมแรงทางบวกโดยการกล่าวคำชมเพื่อเป็นการสร้างกำลังใจและแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กฤติยา เรวัต (2543: 77) ที่พบว่า การเสริมแรงนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ให้นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ เกิดแรงจูงใจที่พัฒนาความสามารถทางการเรียนได้ดีขึ้น เมื่อมีแรงจูงใจและตั้งใจจะทำคะแนนให้ได้สูงขึ้นเพื่อที่จะได้รับการเสริมแรง จึงทำให้เจตคติดีขึ้นด้วย อีกทั้งการที่นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการเรียนก็เป็นการเสริมแรงภายในตนเอง เพราะนักเรียนจะเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง นอกจากนี้หลังการที่ตรวจผลงานการเขียนสรุปความของนักเรียน ผู้วิจัยได้แจกผลงานให้นักเรียนดู เป็นการให้ผลย้อนกลับ (Feed back) โดยออกแบบใบงานให้นักเรียนได้ทราบผลการประเมินของตนเองและทราบเหตุผลของการให้คะแนน จึงช่วยให้นักเรียน เห็นข้อผิดพลาดของตนเองเพื่อนำไปแก้ไขในการเขียนครั้งต่อไปให้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ขนิษฐา แสงภักดี (2545: 20) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับผลย้อนกลับจะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้แก้ไขข้อบกพร่องได้ถูกต้อง และถ้าการรับรู้เป็นผลสำเร็จก็จะสามารถนำความสำเร็จหรือสิ่งที่ดีจากเรียนครั้งก่อนไปใช้ในการเรียนครั้งต่อไป

3. ความสามารถในการเขียนสรุปความ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดดาวคะนอง พบว่าความสามารถการเขียนสรุปความ ก่อนเรียนและหลังเรียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ที่กำหนดไว้

ทั้งนี้เนื่องจาก การสอนโดยใช้กิจกรรมแบบปกติ เป็นวิธีการสอนที่ประกอบด้วยการบรรยาย ประกอบเอกสารที่ครูจะเตรียมขึ้น อาจจะนำสื่อที่เป็นรูปภาพ สิ่งพิมพ์ หรือวีดิทัศน์ช่วยในการบรรยาย จริยา เสตะพันธ์ (2549, หน้า 12) ได้กล่าวว่า กิจกรรมการสอนแบบปกติหมายถึง การจัดกิจกรรมการสอนโดยให้ครูเป็นผู้เตรียมข้อมูลมาถ่ายทอดให้แก่เด็กนักเรียนโดยการบรรยาย อภิปราย ซักถาม และใช้สื่อการสอน จึงส่งผลให้นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ชนิดของคำ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. การเลือกบทอ่านในการทำกิจกรรมต่างๆตามขั้นตอนของ KWL ครูควรเลือกบทอ่านที่มีชื่อเรื่องที่น่าสนใจแก่นักเรียน เพื่อให้เด็กนักเรียนสามารถนำความรู้และประสบการณ์เดิมของตนเองมาช่วยทำความเข้าใจหรือตีความบทอ่านจะทำให้เด็กนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเพื่อระดมสมองร่วมกับเพื่อนๆได้

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธี KWL ครูควรมีบทบาทในทุกขั้นตอน ไม่ควรปล่อยให้ นักเรียน ทำกิจกรรมต่างๆโดยลำพัง ครูควรเริ่มตั้งแต่การฝึกให้นักเรียนบันทึกข้อมูลต่างๆลงในตาราง KWL ให้ถูกต้อง เป็นระบบระเบียบตั้งแต่ครั้งแรก เพื่อให้ นำข้อมูลไปใช้ในการเขียนสรุปความได้ง่าย

3. KWL เป็นวิธีการสอนที่มีขั้นตอนชัดเจน ดังนั้นครูจะต้องเตรียมตัวในการจัดกิจกรรมรวมทั้งวิธีการแก้ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น จึงจะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างราบรื่นและประสบความสำเร็จ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสรุปความ โดยวิธี KWL โดยใช้บทอ่านอื่นๆ เช่น งานเขียนประเภทร้อยกรอง เป็นต้น

2. ควรศึกษาวิจัยเปรียบเทียบโดยใช้วิธี KWL ในการสอนเรื่องการเขียนสรุปความ กับการสอน โดยใช้วิธีการต่างๆ เช่น แบบฝึก คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI: Computer Assited Instruction) เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมชนุสหกรณการเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กฤติยา เรวัต. (2528). *การใช้แบบฝึกพัฒนาการเขียนสรุปความจากบทร้อยกรอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*
- กองทัพ เคลือบพินชกุล. (2542). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กัญญา ทิพย์ลาย. (2545). *การสร้างแบบฝึกการเขียนสรุปความจากบทร้อยแก้วสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ผังความคิด*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ชนิษฐา แสงภักดี. (2540). *การใช้แบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนสรุปความจากบทร้อยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยวิธี KWL PLUS กับวิธีสอนแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- งามพิศ เจียรประวัตติ (2550). *การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สอนโดยใช้รูปแบบแผนที่ความคิดกับการสอนปกติ*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

- จรียา เสตะพันธ์. (2554). ผลของการสอนโดยใช้เทคนิค KWL Plus ร่วมกับการเรียนรู้ด้วยโครงงานที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและอภิปัญญาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนมหาวิทยาลัยทักษิณ.
- จิตรลดา คนเย็น. (2550). การใช้กลวิธีการสอนแบบ KWL – Plus เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- จิตรา ชัยอมฤต. (2539). การเปรียบเทียบผลการสอนเขียนย่อเรื่องกับการสอนให้นักเรียนตั้งคำถามเองที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและเขียนย่อเรื่องภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธัญญาลักษณ์ สังข์แก้ว. (2552). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยวิธี KWL Plus กับวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์บัณฑิตวิทยาลัย สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มธุรดา ท่าช้าง. (2554). การสอนอ่านจับใจความตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถทางการเขียนสรุปความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มลเทียร มูลธิยะ. (2553). การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสรุปความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แผนผังความคิด. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อุทัย ภิรมณ์ริน. (2534). “การอ่านเพื่อสรุปความ,” วารสารการอ่าน. 6 (1): 19 ; มีนาคม. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.